

داروهای درمان این بیماری است به راحتی در سطح شهر پیدا نمی‌شود، من چندجایی سرزدم اما حتی خانه‌های بهداشت هم با کمبود آن مواجه بودند. اهالی چابهار معتقدند با اینکه پشه‌های انتقال دهنده سالک این روزها در چابهار رژه می‌روند اما مسئولان حوزه بهداشت در شهر چنان درگیر مبارزه با کرونا هستند که سالک را فراموش کرده‌اند.

زیرساخت‌های بهداشتی کافی نیست

هرچند چابهار میزبان خوبی برای مسافران است اما نمی‌توان گفت میزان خوبی برای بیماران هم است، کمبود زیرساخت‌های بهداشتی مانند بیمارستان و درمانگاه از دیگر امکانات سلاح‌های مبارزه با کرونا است که مسئولان شهر بارها به آن اذعان کرده‌اند. رحمدل بامری، فرماندار شهر، سیزدهم بهمن ماه، در حالی که هنوز هیچ خبری از شیوع ویروس سرکش کرونا در ایران نبود، در مصاحبه‌ای با روزنامه قدس اعلام کرد که امکانات بهداشتی شهرستان چابهار کفاف شهروندان را نمی‌دهد. «شهرستان چابهار با جمعیت ۳۰۰ هزار نفر نیازمند بیش از ۶۰۰ تخت بیمارستانی است ولی هم‌اینک کمتر از ۲۰۰ تخت دارد، مراکز درمانی چابهار همه‌روزه مراجعه‌کنندگانی از کنارک، نیکشهر، سرباز و قصر قند دارند که این موضوع خود به سطح خدمات و کمبود امکانات دامن می‌زند.» یارمحمد باجور، رئیس شورای اسلامی بخش مرکزی شهرستان چابهار، نیز چندی پیش در گفت‌وگو با ایسنا تعداد پزشکان در شهر را ناکافی دانسته بود. «مرکز بهداشتی و درمانی اورکی در بخش مرکزی چابهار با جمعیتی بالغ بر ۱۱ هزار نفر با یک پزشک خدمات ارائه می‌دهد، این در حالی است که برای هر ۴۵۰ نفر یک پزشک در قانون پیش‌بینی شده است. از طرف دیگر دسترسی نداشتن مردم به آب آشامیدنی سالم و نبود لوله‌کشی در روستا و استفاده کردن از آب غیربهداشتی هوتک‌ها از دیگر مشکلات مردم این بخش است.» بهار امسال چابهار اما شبیه هیچ سالی نیست، هرچند که مسافران کمی در آمدود هستند و طبیعت نیز در سطح شهر کار خود را کرده است، اما دست‌های خالی آنها برای مبارزه با ویروس چینی، نگران‌شان کرده است. نگرانی که شاید تنها مسئولان حوزه بهداشتی بتوانند در رفع آن بکوشند. □

تصویری از فاضلاب جلبک زده شهری در معابر روستای رمین □

ادامه از صفحه اول

چه کسی مقصر است؟

بخشی از آنچه که مردم امروزه با نافرمانی خود به نمایش می‌گذارند، حاصل سوء مدیریت در کوتاه مدت و بخشی نیز حاصل سال‌ها جامعه‌پذیری و فرهنگ‌پذیری یا اقتصادات زندگی است. از اینرو افراد و گروه‌های ذیل در این بحران می‌توانستند نقش بهتری ایفا کنند و هر یک به نحوی مسئولیتی بر گردن دارند؛ مسئولانی که که ابعاد و گستره بحران را با وجود نشانه‌ها و هشدارها درست تشخیص نداده و مبتنی بر آن برنامه‌ریزی و آگاهی بخشی نکرده‌اند. کسانی که کرونا را نوعی بحران ساختگی می‌دانستند باعث سردرگمی بسیاری از مردم شدند. کسانی که به جریان اطلاع‌رسانی آزاد اعتقاد چندانی نداشتند. گروه دیگری که مسئولیت بر عهده دارند کسانی‌اند که در سال‌های گذشته در مسئولیت‌هایشان به نحوی عمل کرده‌اند که به اعتماد عمومی لطمه وارد شده است. در عبارت کلی‌تر تمام قانونگذاران، مجریان، ناظران، مسئولین و کارگزاران نهادهای فرهنگی که تکالیفی در تکوین جامعه اخلاقی داشته و ندارند. کسانی که مسئولیتی در جامعه‌پذیری این شهروندان مشارکت‌گریز و خلق بسترهای مشارکت‌زدا داشته‌اند و مراکز مانند دانشگاه‌های علوم پزشکی که اولویت پیشگیری و بهداشت عمومی را نادیده گرفته و دارو و درمان را برجسته کرده‌اند هم نقش موثری در تشدید بحران‌ها دارند. همچنین کسانی که با بی‌توجهی به آموزش و پرورش و در حاشیه قرار دادن آن، امکان تربیت شهروندان مشارکت‌جو و مسئولیت‌پذیر توسط مدرسه و معلم را تضعیف کرده‌اند. کسانی که در سال‌های گذشته در تضعیف جامعه مدنی و سازمان‌های مردم‌نهاد واقعی گام برداشته‌اند یا در تقویت چنین نهادهای واسطی کوتاهی کرده‌اند. بخشی از مردم حاضر در خیابان از سال‌ها پیش با کرونای فقر دست به گریبان و گرفتارند و درک چندانی از خطر تصویر شده ندارند و نمی‌توانند آثرا به درستی فهم کنند. تمام افرادی که مسئولیتی در فقرزدایی داشته‌اند و تمام افرادی که فرایند فقرزدایی را در جامعه تشدید کرده‌اند در اینجا مقصرند. به طور نمونه آنها که اقدامات و تصمیماتشان منجر به تعطیلی و رکود کارگاه‌ها و کارخانه‌ها شد و خیل عظیمی از افراد را روانه مشاغل روزمزد وابسته به خیابان کرد. و در نهایت همه ما نیز به سهم خود مقصریم؛ با ترویج و دامن زدن به منفعت‌طلبی، شایعه‌پراکنی، خوش‌خیالی، قانون‌گریزی، بی‌مسئولیتی و ... در واقع آنچه امروز در آئینه کرونا بازتاب یافته است بسیاری از منتقدان سال‌ها پیش آنرا در خشت خام بسترهای فقر گستر، مشارکت‌زدا و سرمایه‌سوز دیده و به آن هشدار جدی داده بودند. آنچه اکنون شکل گرفته است حکایت همان فعل و عملی است که از دیروز تا گذشته‌های دورتر انجام داده‌ایم.

این جهان کوه است و فعل مانند سوی می‌آید ندها را صد (مولانا) □

خبرگزاری فارس □

چابهار از کمبود زیرساخت‌ها و امکانات بهداشتی رنج می‌برد

رقابت کرونا با سالک در چابهار

□ [سولگ دانائی] بهار به بندر نیامده است. برعکس هرسال بهار که چابهار پر بود از مسافرانی که قصدشان تماشای خلیج بود و تالاب لپبار و درخت انجیر معابد، امسال انگار نه بهار و نه مسافران. قصد عزیمت به بندر را نکرده‌اند. چابهار با وجود این اما خصلت میزبانی‌اش را حفظ کرده، او هم مانند شهرهای دیگر ناخواسته درگیر بیماری کرونایی شده که سایه‌اش این روزها بر اقصی نقاط جهان سنگینی می‌کند. بیماری‌ای که شهرها را به سرفه انداخته و لوله و تپی به وجودشان کشانده است. با وجود این اما به نظر می‌رسد که چابهار، آنچنان که باید برای نبرد با کرونا مهیا نشده است.

اولین مبتلا و اولین اقدامات

نوزدهم اسفندماه بود که مهران امینی‌فرد، رئیس دانشگاه علوم پزشکی ایرانشهر اعلام کرد که کرونا ویروس در جنوب سیستان و بلوچستان میزبان پیدا کرده است. طبق گفته‌های امینی‌فرد، با ارسال نتایج نمونه‌های اخذ شده از بیماران مشکوک در شهرستان چابهار جنوب سیستان و بلوچستان، وجود یک مورد مثبت قطعی محرز شده و مجموع بیماران مبتلا به کرونا در حوزه دانشگاه علوم پزشکی ایرانشهر به چهار نفر افزایش یافته است. با انتشار این خبر، بسیاری از فعالان حوزه بهداشتی در شهرستان برای جلوگیری از شیوع آن دست به اقداماتی زدند. علی زینی‌وند، معاون سیاسی اجتماعی استاندار سیستان و بلوچستان در همین راستا برقراری شرایط خاص برای چابهار را در دستور کار قرار داد. او عنوان کرد: «مراکز اقامتی چابهار تعطیل هستند. ما همچنین درحال ایجاد سازوکاری هستیم که با همکاری نیروی انتظامی از ورود مسافران به این شهرستان جلوگیری کنیم.»

او همچنین معتقد بود که سیستان و بلوچستان مشکلات متعدد دیگری نیز دارد که شیوع کرونا می‌تواند این مشکلات را چند برابر کند: «استان سیستان و بلوچستان آسیب‌های دیگری از جمله سوء تغذیه دارد و باید در نظر گرفته شود که در صورت ابتلا به این بیماری می‌تواند اثرات منفی به دنبال داشته باشد.»

سلاح‌های ناکافی برای مبارزه با کرونا

با وجود این توصیه‌ها اما به نظر می‌رسد، جمعیت ۳۰۰ هزار نفری چابهار برای مقابله با کرونا تجهیزات لازم را در اختیار ندارند. (ماسک N95 در هیچ جای شهر پیدا نمی‌شود، سرتاسر چابهار که سر بزنی، نه خبری از ماسک معمولی هست و نه دستکش، اینقدر کمبود است که کارمندان خانه‌های بهداشت هم برای خرید آن مشکل دارند.) اینها را عبدالحمید، یکی از اهالی چابهار به «شهروند» می‌گوید. او می‌گوید، برای خرید اقلام دارویی هم این روزها با مشکل جدی مواجه شده است. جمله او را یکی از کارمندان خانه‌های بهداشت چابهار هم تأیید می‌کند. «ما در خانه بهداشت به سختی ماسک و دستکش تهیه کردیم، هم قیمت ماسک و دستکش در چابهار بالا رفته و هم خیلی سخت پیدا می‌شود، یک بسته ماسک در شهر قیمتش حدود ۱۰۰ هزار تومان است. امکانات خانه‌های بهداشت هم محدود است و ما برای تهیه مجبوریم به صورت شخصی ماسک و دستکش تهیه کنیم. گفته بودند که قرار است ماسک و مواد ضدعفونی‌کننده در سطح شهر توزیع شود که هنوز این اتفاق نیفتاده است.» عبدالحمید بهار که این روزها علاوه بر حضور در خانه بهداشت در گیت‌های ورودی شهر برای تب‌سنجی مسافران هم حضور دارد، می‌گوید: «تعداد مسافران نسبت به سال‌های گذشته کمتر است اما این‌طور نیست که شهر قرنطینه شده باشد، پروازها همچنان برقرار است و در قسمت ورودی شمالی شهر هم مسافران به شهر وارد می‌شوند، ما البته در این گیت‌ها از آنها تب‌سنجی می‌کنیم اما این اقدام برای فهمیدن اینکه آنها مبتلا به کرونا هستند، کافی نیست.»

فاضلاب‌های رها شده، معضل بهداشتی دیگر چابهار

دردسره‌های بهداشتی چابهار تنها به همین‌ها ختم نمی‌شود. مشکلات شبکه فاضلاب در تعدادی از روستاها و شهرک‌های چابهار هم این روزها به دغدغه‌های چگونگی مقابله با کرونا در این شهرستان اضافه کرده و اهالی را نگران‌تر از قبل کرده است. سعید فاضلی یکی از اهالی مجتمع بهار دربار هابودن فاضلاب در این منطقه

